

faaet dette fra, at Aararforeningen skulde være særlig glad ved, at Forslaget kommer frem under den Form, hvori det kom frem i Fjor. Nej, det er Aararforeningens Overbeholdelse, som jeg har den Være at være Medlem af, ikke. Men naar Lovgivningsmagten ønsker og tror, at det er bedst at faa Lovforslaget fremmet i den Form, hvori det kommer til at foreligge, saa bøjer man sig derfor, saa tager man det paa den Maade. Men naar nu Aararforeningen har set, at det heller ikke ad den Vej kunde hjælpe at føre det frem, ja saa var det, som det ærede Medlem fra Kjøge udtalte, rigtigt, at prøve en anden Vej, og gaa den Vej, som Aararforeningen oprindelig ønskede, da det muligvis derved kunde blive bedre. Det var denne Rættelse, jeg gerne vilde fremføre over for det ærede Medlem; men jeg vil dog tillige advare det ærede Medlem imod at fraraade andre at stemme for dette Forslag i den foreliggende Form. Der fremkom nemlig den Antydning fra det ærede Medlem, at han godt kunde forstaa, at man var ængstelig for at stemme for Forslaget i den Form, hvori det her foreligger, da det ikke foreligger i samme Form som i Fjor. Jeg tror, at det ærede Medlem har stor Ret i denne Betragtning, jeg kan ikke forstaa, at nogen kan være ængstelig for at stemme for et saadant Forslag. Naar man nemlig forlanger Statsgaranti som her, er det naturligt, at man spørger: Hvem er Staten? Ja, det er jo os selv, og da i første Linie den danske Jord, det danske Landbrug, som er vort Hovederhverv. Det er det, man vil støtte, det er altsaa sig selv, man vil støtte, og vi have jo ogsaa Eksempler paa, at Staten paa andre Omraader støtter ved sin Garanti. Vi have for nylig haft et Forslag fremme her i Tinget om atter at støtte Frihavnen med et Par Millioners Garanti, og der var ingen, som da var bange for, at Staten garanterede i saa Henseende. Staten tager altsaa ogsaa Affære paa anden Maade. Og naar desuden vort Forslag er saa moderat, som det er, at man kun forlanger Støtte for den halve Del af Burderingssummen, og naar Regeringen faar den Indflydelse, som den faar, paa Burderingen, saa at denne kan blive saa solid og god, som Regeringen ønsker, kan jeg ikke forstaa, at der kan være nogen som helst Fare for Staten fra den Side. Jeg skal derfor anbefale Forslaget.

Indenrigsministeren (Hørring):

Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion, men der er fremkommet en Udtalelse fra den ærede

Ordfører, som jeg mener at maatte anholde, for at den ikke skal blive farlig for Fremtiden. Jeg har gentaget i Dag, hvad jeg har haft Beslighed til udførlig at begrunde tidligere, at naar Regeringen ikke kan gaa med til denne Statsgaranti, hvorom der er Spørgsmaal, lægge vi særlig Vægt paa den Form, hvorunder Statsgarantien skal meddeles. Den ærede Ordfører gjorde et Forsøg paa heri at ville se en Antydning af, at naar man kunde finde en anden Form, saa vilde Regeringen og navnlig jeg være villig til at gaa med til Statsgaranti. Se, det er jo en Slutning e contrario, som er aldeles uberettiget. Den ærede Ordfører begyndte allerede selv at foreslaa forskellige Former, som kunde være heldige i saa Henseende, men det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg vil blot forbeholde mig min Frihed i enhver Henseende over for Forslaget, ogsaa naar det foreligger i en anden Form. Jeg kan selvfølgelig ikke udtale noget om, hvorledes Regeringen saa vil stille sig.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Alberti): Jeg vil blot sige, at jeg skulde meget beklage, hvis jeg i den højtærede Ministers Ord har lagt noget andet end det, som rummes deri. Jeg tror imidlertid, at Tidenden vil vise, at jeg ikke har sagt andet, end hvad jeg maatte antage; at jeg kunde være berettiget til at udlede deraf.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Omgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden (Sofus Høgsbro):

Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Næste Møde holdes paa Mandag Kl. 1, og Dagsordenen er da:

1) Anden Behandling af:

Forslag til Lov om Wederlag for Kontorudgifter til Amtmandsembederne.

2) Første Behandling af:

Forslag til Lov om yderligere Forlængelse af Lov af 1ste April 1888 om Vigning af Bidrag til Kirkerne i Kjøbenhavn.